

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžfk/2/2018
Identifikačné číslo spisu: 4016200416
Dátum vydania rozhodnutia: 12.12.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:4016200416.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a z členiek senátu JUDr. Sone Langovej (sudca spravodajca) a JUDr. Anny Peťovskej PhD. v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobca): Super tank, spol. s r. o., Mochovská 40, Levice (predtým Hronské Kľačany 223), IČO: 35 947 594, zastúpený: JUDr. Elena Ľalíková, advokátka, so sídlom ul. Podbrezovská 34, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 167604/2016 zo dňa 17.02.2016, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 15S/17/2016-64 zo dňa 25. júla 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 15S/17/2016-64 zo dňa 25. júla 2017 z a m i e t a.

Sťažovateľovi nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre (ďalej v texte rozsudku aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozsudkom č. k. 15S/17/2016-64 zo dňa 25. júla 2017 podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov Správny súdny poriadok (ďalej len „S. s. p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 167604/2016 zo dňa 17.02.2016, ktorým potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Daňového úradu Nitra (ďalej len „správca dane“) č. 1655462/2015 zo dňa 11.11.2015. Prvostupňovým rozhodnutím správca dane určil žalobcovi rozdiel na DPH za obdobie september 2010 v sume 89.591,59 eur.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že žalobcovi bolo dňa 13.01.2010 doručené upovedomenie o vykonaní daňovej kontroly zo začiatkom dňa 15.12.2010, a to na zistenie oprávnenosti jeho nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie september 2010. Žalobca bol súčasne vyzvaný na predloženie všetkých dokladov potrebných na vykonanie daňovej kontroly. Žalobca správcovi dane predložil listinné dôkazy, a to kúpne zmluvy, faktúry, dodacie listy, čestné prehlásenia a splnomocnenia súvisiace s dodaním tovaru pre obch. spol. MEAT & MEAT Kft. Budapešť, Maďarsko a

obch. spol. LANDTRAUM Kft., Maďarsko. V priebehu daňovej kontroly a následného vydania troch prvostupňových správnych rozhodnutí správca dane vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, z ktorého možno vyvodit' záver, že došlo k dostatočnému zisteniu skutkového stavu a k objasneniu takých skutočností, ktoré odôvodňovali vydanie vecne správneho prvostupňového, ako aj odvolacieho rozhodnutia správnych orgánov. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na skutočnosti zistené v daňovom konaní, a teda že vypočutý svedok R. J. nepotvrdil prepravu ani vykládku tovaru pre spol. MEAT & MEAT Kft. (ďalej len MEAT), nepredložil originál splnomocnenia na zastupovanie tejto spoločnosti pri obchodnej transakcii, pričom úhrady faktúr realizoval on osobne po tom, ako prevzal hotovosť od konateľa obch. spol. MEAT. Taktiež vypočutý svedok K. Q. bol splnomocnený na konanie za spol. MEAT, avšak nepotvrdil prepravu a vykládku obchodovaného tovaru. Obchodná spoločnosť MEAT ku dňu 29.12.2010 zmenila svoje sídlo, pričom podľa evidencie nie je možné jej súčasné sídlo zistiť a taktiež jej jediný konateľ József Kozma sa nachádza na neznámej adrese. Táto obchodná spoločnosť neposkytla maďarskej daňovej správe žiadne listiny súvisiace s realizáciou obchodu so žalobcom.

3. V konaní bolo ďalej zisťované a dokazované, či existuje právny vzťah medzi obchodnou spoločnosťou MEAT a maďarskými prepravcami, ktorí mali predmetný tovar od žalobcu prepravovať pre obch. spol. MEAT. Jednalo sa o dve prepravné obchodné spoločnosti. Z vyjadrenia konateľa prepravcu Fok-Adás BT Tamása Szallera bolo zistené, že táto obch. spol. nebola nikdy v záväzkovom vzťahu s obchodnou spoločnosťou MEAT, t. j. prepravcom pre žalobcu, jej vozidlá neboli použité na realizáciu prepravy tovaru a taktiež vo svojom účtovníctve neeviduje žiadne listinné doklady a ani príslušné CMR o vykonaní prepravy v spornom období pre obch. spol. MEAT. Ďalšiu prepravu mala realizovať obchodná spoločnosť AGREON-EU-SZOLG, avšak podľa vyjadrenia maďarskej daňovej správy konateľ napriek predvolaniu na príslušný maďarský daňový úrad svedeckú výpoveď nepodal a požadované listinné dôkazy ohľadne realizovania posledných prepráv taktiež táto obch. spol. nepredložila. Ďalej bolo preukázané, že predložená zápisnica o výpovedi konateľa spol. Fok-Adás BT Tamása Szallera je falzifikátom, pretože osoby, ktoré ju mali vypočut' u maďarského správcu dane nikdy nepracovali, pečiatka nezodpovedá originálu a taktiež podpis vypočutej osoby nie je jeho.

4. Ohľadom preverenia skutočností súvisiacich s použitím nákladných motorových vozidiel, ich ŠPZ a zistením, či SkyToll, a. s. vie potvrdit' ich použitie v spornom čase sa krajský súd stotožnil s argumentáciu žalovaného, že systém registrácie automobilov neeviduje prívesy a taktiež aj v prípade preukázania samotného pohybu ich vozidiel po sledovanej komunikácii, nie je preukázaná skutočnosť, že na týchto vozidlách sa prepravuje deklarovaný tovar do miesta deklarovaného určenia.

5. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, ako aj skutkový stav zistený v daňovom konaní a podrobne opísaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia krajský súd dospel k záveru, že správca dane postupoval správne, keď žalobcovi rozhodnutím zo dňa 11.11.2015 určil rozdiel na DPH za zdaňovacie obdobie september 2010 v sume 89.591,59 eur. Rovnako bol správny postup žalovaného, keď odvolaním napadnuté rozhodnutie správcu dane svojim rozhodnutím č. 167604/2016 zo dňa 17.2.2016 potvrdil. Správny súd preto podanú žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa ust. § 190 S. s. p.

6. Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote žalobca kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ Správneho súdneho poriadku.

7. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že krajský súd sa mal zaoberať všetkými vykonanými dôkazmi a presvedčivo a úplne ich vyhodnotiť a vyjadriť komplexné stanovisko, ktoré k nim zaujal. Namietal tiež porušenie zásady rovnosti. Krajský súd sa podľa názoru sťažovateľa iba paušálne, s odkazom na správnosť postupu správcu dane so všetkými námietkami vysporiadal na jednej strane rozsudku. Nesúhlasil s názorom súdu, že nebolo preukázané, že na trase Nečice - Šahy - Budapešť bol prepravovaný colne deklarovaný tovar.

8. Sťažovateľ ďalej namietal, že na preukázanie opaku v dôsledku skutočností, ktoré nastali u dodávateľa, teda žalobcu znáša dôkazné bremeno i dôkaznú núdzu správca dane, poukázal pri tom na

rozhodnutia NS SR 3Sžf/1/2011 a 8Sžf/92/2014.

9. Sťažovateľ poukázal aj na to, že boli vystavené faktúry, prepravné listy či JCD a podobne, ktoré sa vzťahovali na prepravovaný tovar a odberateľ to potvrdil, tak by mal mať nárok na odpočet DPH tak, ako to žiadal v zmysle rozhodnutí Súdneho dvora EÚ C-277/14 a C-18/13.

10. Sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

11. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že sa v plnom rozsahu pridržiava písomného vyjadrenia k žalobe. Podľa jeho názoru kasačná sťažnosť neobsahuje žiadne nové skutočnosti ako tie, ku ktorým sa žalovaný vyjadril. Z toho dôvodu navrhol, aby súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len "najvyšší súd") ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 S. s. p.), po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 S. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 455 S. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

13. Kasačný súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Nitre preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo.

14. Podľa § 2 ods. 1 a 2 S. s. p., v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

15. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu bolo posúdenie, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia.

16. Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd zistil skutkový stav, z ktorého vyplýva, že správca dane Daňový úrad Nitra začal u sťažovateľa dňa 15.12.2010 daňovú kontrolu na zistenie nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie september 2010. O začatí tejto daňovej kontroly bol sťažovateľ upovedomený podaním zo dňa 08.12.2010. O výsledku zistenia z daňovej kontroly bol vyhotovený protokol zo dňa 02.05.2012. Predmetný protokol sťažovateľ nepodpísal, pretože nesúhlasil s uvádzanými skutočnosťami. Správca dane vydal dňa 21.05.2012 dodatočný platobný výmer č. 9411401/5/453775/2012, ktorým sťažovateľovi znížil nadmerný odpočet DPH za september 2010 zo sumy 115.086,03 eur na 12.852,59 eura. O podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol žalovaný dňa 21.08.2012 rozhodnutím č. 1020504/1/1125209/2012, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie. Krajský súd v Nitre rozhodnutím č. k. 26S/58/2012-52 zo dňa 24.10.2013 zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vo vyslovenom právnom názore Krajský súd v Nitre uviedol, že zistenie skutkového stavu nebolo dostačujúce na posúdenie veci. Následne žalovaný vydal dňa 27.03.2013 rozhodnutie č. 1100304/1/159172/2014, ktorým zrušil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Správca dane vydal nové rozhodnutie č. 9411402/5/3253146/2014 dňa 03.07.2014 o pokračovaní vyrubovacieho konania. V ďalšom konaní správca dane predvolal na výsluch svedka R. J., s ktorým spísal zápisnicu o ústnom

pojednávani za účasti konateľa sťažovateľa. Doplnil dokazovanie aj prostredníctvom medzinárodnej výmeny informácií, v rámci ktorej boli vypočutí zástupcovia prepravných spoločností. Dňa 16.12.2014 vydal správca dane opätovné rozhodnutie pod č. 9411402/5/5441265/2014, pričom o podaní odvolania sťažovateľa proti nemu rozhodol žalovaný rozhodnutím č. 1100304/1/132462/2015 zo dňa 25.3.2015, ktorým rozhodnutie správcu dane zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Správca dane opakovane vykonal a doplnil dokazovanie, a to aj žiadosťou o súčinnosť maďarskej daňovej správy, pričom následne bolo zistené, že odberateľská faktúra č. 020/10 zo dňa 27.09.2010 pre odberateľa LANDTRAUM Kpt. za dodávku tovaru v množstve 200,96 ton v sume 79.178,24 eur spĺňa podmienky na uplatnenie oslobodenia od DPH.

17. Rozhodnutím č. 1655462/2015 zo dňa 11.11.2015 správca dane určil sťažovateľovi rozdiel na DPH za obdobie september 2010 v sume 89.591,59 eur. O podanom odvolaní sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu rozhodol žalovaný rozhodnutím č. 167604/2016 zo dňa 17.02.2016 tak, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil.

18. V odôvodnení preskúmaného rozhodnutia žalovaný uviedol, že zisťovaním správcu dane nebolo preukázané dodanie tovaru z tuzemska na územie iného členského štátu, t. j. Maďarska. Vykonaným dokazovaním správcu dane formou MVI bolo zistené, že odberateľ spoločnosť MEAT & MEAT Kft. nepotvrdil nadobudnutie tovaru. Žalovaný námietku týkajúcu sa ustanovenia § 43 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty, ktorú daňový subjekt odôvodnil tým, že v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia preukázal dodanie tovaru do iného členského štátu kópiou faktúry, CMR a dokladmi o prijatí platby na bankový účet za dodaný tovar, ktoré správca dane nijako nespochybnil, považuje za irelevantnú. Správca dane vyššie uvedeným vykonaným dokazovaním spochybnil preukaznosť daňovým subjektom predložených sporných faktúr a CMR. Odpovede zahraničných správcov dane na žiadosti o MVI na odberateľa, spoločnosť MEAT & MEAT Kft. a na prepravné spoločnosti uvedené na preložených CMR dokladoch nepotvrdili odberateľa deklarovaného vyššie uvedenými spornými faktúrami a taktiež nepotvrdili prepravcov deklarovaných predloženými vyššie uvedenými CMR dokladmi. Daňovou kontrolou a vyrubovacím konaním bolo zistené nesplnenie podmienok na oslobodenie od dane pri dodaní tovaru z tuzemska do iného členského štátu odberateľovi MEAT & MEAT Kft. v sume 561.126,24 eur spolu za všetky sporné faktúry. Z uvedenej sumy správca dane vyčísľil základ dane v sume 471.534,65 eur a DPH (19%) v sume 89.591,58 eur. Z uvedeného vyplýva, že vo vyrubovacom konaní správca dane určil nadmerný odpočet v sume 25.494,44 eur, čo je o 12.641,85 eur viac ako bol určený a vrátený nadmerný odpočet po daňovej kontrole. Národnou diaľničnou spoločnosťou, a. s. nie je jasné a preukázateľné, aký tovar nákladné autá prevážali alebo, či vôbec tovar neprevážali. Údaje za mesiac september 2010 na CD nosiči od Národnej diaľničnej spoločnosti SkyToll, a. s. preukazujú len trasu zaevidovaných dopravných prostriedkov v mýtnom systéme, čo v súvislosti s vyššie uvedenými skutočnosťami zistenými správcom dane nepreukazuje prepravu tovaru repky olejnej a prepravu z tuzemska do iného členského štátu.

19. Podľa § 8 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v účinnom znení (ďalej len zákon o DPH) o DPH, dodaním tovaru je

a) prevod práva nakladať s hmotným majetkom ako vlastník, ak tento zákon neustanovuje inak; na účely tohto zákona hmotným majetkom sú hnutelné a nehnuteľné veci, ako aj elektrina, plyn, voda, teplo, chlad a podobné nehnuteľné veci a bankovky a mince, ak sa predávajú na zberateľské účely za inú cenu, ako je ich nominálna hodnota, alebo za inú cenu, ako je prepočet ich nominálnej hodnoty na eurá referenčným výmenným kurzom určeným a vyhláseným Európskou centrálnou bankou alebo Národnou bankou Slovenska 5a) v deň predchádzajúci dňu predaja bankoviek a mincí.

20. Podľa § 19 ods. 1 zákona o DPH, daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c) je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru nájomcovi.

21. Podľa § 43 ods. 1, zákona o DPH, oslobodené od dane je dodanie tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu predávajúcim alebo nadobúdateľom tovaru alebo na ich účet, ak nadobúdateľ je osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte.

22. Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH, právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

23. Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH, platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

24. Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH, právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

25. Podľa § 51 ods. 2 zákona o DPH, platiteľ vykoná odpočítanie dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/, c/ alebo písm. d/ najskôr v zdaňovacom období, v ktorom právo na odpočítanie dane vzniklo, a najneskôr v poslednom zdaňovacom období kalendárneho roka, v ktorom právo na odpočítanie dane vzniklo, ak do uplynutia lehoty na podanie daňového priznania za zdaňovacie obdobie, v ktorom uplatňuje právo na odpočítanie dane, má doklad podľa odseku 1 písm. a/, c/ alebo písm. d/. Ak platiteľ nemá doklad podľa odseku 1 písm. a/, c/ alebo písm. d/ do uplynutia lehoty na podanie daňového priznania za posledné zdaňovacie obdobie kalendárneho roka, v ktorom právo na odpočítanie dane vzniklo, vykoná odpočítanie dane v tom zdaňovacom období, v ktorom dostane doklad podľa odseku 1 písm. a/, c/ alebo písm. d/. Platiteľ vykoná odpočítanie dane podľa § 49 ods. 2 písm. b/ najskôr v zdaňovacom období, v ktorom právo na odpočítanie dane vzniklo, a najneskôr v poslednom zdaňovacom období kalendárneho roka, v ktorom právo na odpočítanie dane vzniklo.

26. Podľa § 70 ods. 1 zákona o DPH, platiteľ je povinný viesť podrobné záznamy podľa jednotlivých zdaňovacích období o dodaných tovaroch a službách a o prijatých tovaroch a službách; osobitne vedie záznamy o dodaní tovarov a služieb do iného členského štátu, o nadobudnutí tovaru z iného členského štátu, o prijatí služieb z iného členského štátu a o dovoze tovaru. V záznamoch sa uvádzajú údaje rozhodujúce pre správne určenie dane. Na účely odpočítania dane vedie platiteľ záznamy v členení na tovary a služby s možnosťou odpočítania dane, bez možnosti odpočítania dane a s možnosťou pomerného odpočítania dane; v záznamoch platiteľ uvedie zdaňovacie obdobie, v ktorom vykonal odpočítanie dane alebo pomerné odpočítanie dane. Platiteľ vedie záznamy aj o platbách prijatých pred dodaním tovarov a služieb a o platbách poskytnutých pred dodaním tovarov a služieb. Člen skupiny je povinný viesť osobitne záznamy o dodaní tovarov a služieb ostatným členom skupiny.

27. Podľa § 70 ods. 9 zákona o DPH, záznamy podľa odsekov 1 až 6 sa uchovávajú do konca kalendárneho roka, v ktorom uplynie desať rokov od skončenia roka, ktorého sa týkajú.

28. Podľa § 71 ods. 1 zákona o DPH, na účely tohto zákona

a/ faktúrou je každý doklad alebo oznámenie, ktoré je vyhotovené v listinnej forme alebo elektronickej forme podľa tohto zákona alebo zákona platného v inom členskom štáte upravujúceho vyhotovenie faktúry,

b/ elektronickej faktúrou je faktúra, ktorá obsahuje údaje podľa § 74 a je vydaná a prijatá v akomkoľvek elektronickej formáte; elektronickej faktúrou možno vydať len so súhlasom príjemcu tovaru alebo služby,

c/ vierohodnosťou pôvodu faktúry sa rozumie potvrdenie totožnosti dodávateľa tovaru alebo služby alebo osoby, ktorá v mene dodávateľa vyhotovila faktúru,

d/ neporušenosťou obsahu faktúry sa rozumie zachovanie obsahu faktúry,

e/ elektronickej výmenou údajov sa rozumie prenos údajov elektronickej formou z počítača do počítača s využitím schválenej normy štruktúry odkazu elektronickej výmeny.

29. Podľa § 71 ods. 3 zákona o DPH, zdaniteľná osoba je povinná zabezpečiť vierohodnosť pôvodu, neporušenosť obsahu a čitateľnosť faktúry od jej vydania do konca obdobia na uchovávanie faktúry. Ako spôsob zabezpečenia vierohodnosti pôvodu, neporušenosti obsahu a čitateľnosti faktúry možno použiť

- a/ kontrolné mechanizmy podnikových procesov, ktoré spoľahlivo zabezpečia priraditeľnosť faktúry k dokumentom súvisiacim s dodaním tovaru alebo služby,
- b/ zaručený elektronický podpis podľa osobitného predpisu alebo zákona platného v inom členskom štáte upravujúceho použitie zaručeného elektronického podpisu,
- c/ elektronickú výmenu údajov, ak zmluva týkajúca sa tejto výmeny ustanoví použitie postupov zabezpečujúcich vierohodnosť pôvodu a neporušenosť obsahu údajov,
- d/ iný spôsob zabezpečujúci vierohodnosť pôvodu a neporušenosť obsahu faktúry.

30. Podľa § 76 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH, platiteľ je povinný uchovávať kópie faktúr, ktoré vyhotovil alebo ktoré vyhotovil v jeho mene a na jeho účet odberateľ alebo tretia osoba, a prijaté faktúry vyhotovené zdaniteľnou osobou alebo treťou osobou v jej mene a na jej účet po dobu desiatich rokov nasledujúcich po roku, ktorého sa týkajú.

31. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len daňový poriadok) správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

32. Podľa § 3 ods. 6 daňového poriadku, pri uplatňovaní osobitných predpisov pri správe daní sa berie do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane. Na právny úkon alebo inú skutočnosť rozhodujúcu pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane, ktoré nemajú ekonomické opodstatnenie a ktorých výsledkom je účelové obchádzanie daňovej povinnosti alebo získanie takého daňového zvýhodnenia, na ktoré by inak nebol daňový subjekt oprávnený, alebo ktorých výsledkom je účelové zníženie daňovej povinnosti, sa pri správe daní neprihliada.

33. Podľa § 24 ods. 1 daňového poriadku, daňový subjekt preukazuje

- a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,
- b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
- c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

34. Podľa § 24 ods. 2 daňového poriadku, správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

35. Podľa § 24 ods. 3 daňového poriadku, správca dane preukazuje skutočnosti o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Nie je potrebné dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

36. Podľa § 24 ods. 4 daňového poriadku ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

37. Podľa § 63 ods. 1 daňového poriadku, ukladať povinnosti alebo priznať práva podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu možno len rozhodnutím, ktoré musí byť doručené podľa tohto zákona, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia rozhodnutie musí vychádzať zo

stavu veci zisteného v daňovom konaní, musí obsahovať náležitosti ustanovené týmto zákonom a musí byť vydané príslušným orgánom, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak. Podľa ods. 5 cit. ustanovenia rozhodnutie obsahuje odôvodnenie, ak tento zákon neustanovuje inak. V odôvodnení sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, vysporiadanie sa s návrhom a námietkami daňového subjektu, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie dôkazov právnych predpisov, podľa ktorých sa rozhodovalo.

38. Podľa § 68 ods. 5 daňového poriadku, správca dane v rozhodnutí vydanom vo vyrubovacom konaní vyrubí daň alebo rozdiel dane oproti vyrubenej dani.

39. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Nitre po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihladnutím na ustanovenie § 461 S. s. p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku.

40. Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotno-právnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane, alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

41. Pokiaľ ide o dokazovanie v daňovom konaní, dôkaznú povinnosť má prioritne daňový subjekt. Správca dane dokazovanie vykonáva, vedie dokazovanie. Jeho úlohou je zistiť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane. Dokazovanie je procesný postup, na základe ktorého správca dane získa poznatky a informácie o všetkých skutočnostiach dôležitých pre správne a objektívne rozhodnutie. Správca dane nie je pri dokazovaní viazaný iba návrhmi daňových subjektov, je však povinný zistiť skutkový stav vecí čo najúplnejšie. Daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Z uvedeného vyplýva, že je to práve správca dane, kto rozhodne, ktoré dôkazy vykoná, akým spôsobom a či vôbec dokazovanie doplní, aké závery vyvodí z jednotlivých dôkazov. V daňovom konaní sa uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov a zásada objektívnej pravdy. V zmysle týchto zásad sú príslušné správne orgány povinné postupovať.

42. Kasačný súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku sp. zn. 4Sžf/30/2014 zo dňa 17.02.2015 vyjadril názor, podľa ktorého, aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov nedáva správcovi dane právo na svojvoľné a účelové nakladanie so zistenia získanými v rámci daňovej kontroly alebo daňového konania, ale táto podlieha zákonom stanovenému postupu, keď je správca dane povinný hodnotiť každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pritom prihliadať na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo, pričom toto vyhodnotenie zistených skutkových okolností musí zodpovedať zásadám logického myslenia a správnej aplikácie relevantných zákonných ustanovení. Zásada objektívnej pravdy ovládajúca daňové konanie nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrďa tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním, v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností, nakoľko daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Preto je na správcovi dane vykonávajúcom dokazovanie a jeho úvaha, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť záver vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii.

43. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 zo dňa 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 78/2011-17 zo dňa 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 28 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 42 ods. 2, § 51 zákona č. 222/2004 Z. z.). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane dôkazného subjektu - žalobcu, ktorý

disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom ustanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty, je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnenia za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený.“

44. Najvyšší súd mal za preukázané, že žalovaný, ako aj správca dane pri výkone daňovej kontroly, ako aj vo vyrubovacom konaní vyhodnotili všetky dôkazy a zistené skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane v ich vzájomnej súvislosti a prihliadli na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Správca dane viedol dokazovanie s cieľom preveriť realnosť obchodov deklarovaných faktúrami, snažil sa úplne a presne zistiť skutkový stav vecí tým, že si zaobstaral pri výkone daňovej kontroly nevyhnutné podklady a dôkazy. Správca dane nevykonával iba formálnu kontrolu dokladov, ale zamerával sa predovšetkým na vecné plnenie, a to vo všetkých vzájomných súvislostiach.

45. Kasačný súd v danom prípade v plnom rozsahu odkazuje na nález Ústavného súdu I. ÚS 241/07-44, v ktorom sa uvádza: „...zo zásady skutočného obsahu právneho úkonu rozhodujúceho pre určenie dane vyplýva, že z daňového hľadiska je rozhodujúca reálna existencia plnení, ktoré boli uskutočnené, t. j. vzájomná výmena reálnych plnení, a teda vykonanie dohodnutých prác (resp. dodanie tovaru) a úhrada za toto poskytnuté plnenie. Ide o ekonomickú podstatu daňovej transakcie, ktorú zákon uprednostňuje pred formou a právnym titulom, na základe ktorého bola uskutočnená. Potreba skúmania ekonomického dôvodu daňovej transakcie sa prejavuje ako súčasť zásady posudzovania právneho úkonu podľa jeho obsahu.“

46. Zásada objektívnej pravdy, ovládajúca daňové konanie, nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu ohľadom ním v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností. Preto je na správcovi dane vykonávajúcom dokazovanie a jeho úvahe, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už správca dane získal v rámci správy daní a v priebehu konania.

47. Súdny dvor vo svojej judikatúre pripúšťa, že nie je v rozpore s právom Únie požadovať, aby subjekt prijal všetky opatrenia (due diligence), ktoré možno od neho rozumne požadovať, aby sa uistil, že plnenie, ktoré uskutoční nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode, rozsudky ESD vo veciach napr. Teleos plc. a spol. (C-409/04), Vlaamse Oliemaatschappij NV (C-499/10). Možno preto určiť opatrenia, ktoré možno, v tom ktorom prípade požadovať od zdaniteľnej osoby uplatňujúcej si nárok na odpočet DPH na zabezpečenie, aby jej plnenia neboli poznačené podvodom.

48. Správca dane mal právo preveriť realnosť dodávky tovaru, ako aj doplneným dokazovaním odstrániť vzniknuté pochybnosti. Bolo na žalobcovi, aby predložil dôkazy svedčiace o tom, že uvedený typ kontrolovaného zdaniteľného kontraktu a spôsob jeho prevedenia, ako i komunikácia s dodávateľom sa nijako neodlišuje od ním vykonávaných obdobných obchodov. Najvyšší súd na tomto mieste poukazuje nielen na základnú zásadu obchodného práva, a to poctivého obchodného styku, ale aj tú skutočnosť, že súčasne základným predpokladom pre riadne fungovanie obchodnej spoločnosti je to, že štatutárny orgán obchodnej spoločnosti musí mať vedomosť nielen o obsahu a rozsahu činností, ktorými podnikateľ naplnia jednotlivé definičné znaky pojmu podnikanie (viď § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka), ale aj o subjektoch, v spolupráci s ktorými tak činí. Ak takéto vedomosti evidentne štatutárnemu orgánu obchodnej spoločnosti chýbajú, potom v danom prípade ide o výkon práva na podnikanie, ktorý nepožíva v zmysle § 264 Obchodného zákonníka právnu ochranu a pochybnosti správcu dane o pravdivosti údajov uvádzaných daňovým subjektom sú oprávnené.

49. V okamihu, kedy správca dane spochybnil dôveryhodnosť údajov v daňovom priznaní musí daňový

subjekt v daňovom konaní preukázať, že k realizácii plnenia skutočne došlo tak, ako deklaruje. Už samotné zistenie skutočnosti, že daňový subjekt nevie dôveryhodne preukázať okamih zdaniteľného plnenia, t. j. prechod práva nakladať s tovarom, pohyb finančných prostriedkov nezodpovedá konkrétnym dodávateľsko-odberateľským vzťahom (v tomto prípade neboli preukázané úhrady faktúr konkrétnymi odberateľmi), nie je teda transparentným spôsobom odzrkadlený v jeho daňových výstupoch a účtoch, jednoznačne spochybňuje vierohodnosť tvrdení žalobcu o realite jeho dodávok. Takýto spôsob vedenia dokazovania žalovaným vychádza v tomto štádiu daňového konania z toho, že na strane žalobcu v postavení daňového subjektu nastupuje procesná povinnosť obnoviť dôveryhodnosť spochybnenej transakcie, lebo žalobca je zaťažený dôkazným bremenom preukázať všetky skutočnosti, ktoré povinne uvádza v priznaní.

50. Podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a v § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť, keďže to zákon neustanovuje, ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani pri dobromyseľnosti platiteľa, prijímajúceho zdaniteľné plnenie. Naopak, zákonodarca z dôvodu zabránenia ľahkej zneužitelnosti požaduje, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet zákon stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, plnenie bolo reálne dodané osobou uvedenou na účtovnom doklade (§ 9 zákona o DPH).

51. Kasačný súd s poukazom na § 29 ods. 8 zákona o správe daní opätovne pripomína, že dôkazné bremeno preukazujúce uskutočnenie zdaniteľného plnenia leží predovšetkým na daňovom subjekte, pričom nemožno opomenúť, že cieľom uznaným a podporovaným šiestou smernicou Rady Európskej únie o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty je boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadom zneužívania (pozri najmä rozsudky z 29. apríla 2004, Gemeente Leusden a Holin Group, C-487/01 a C-7/02, Zb. s- I-5337, bod 76, ako aj z 21. februára 2006, Halifax, a i., C-255/02, Zb. s. I. 1609, bod 71).

52. V tomto smere preto dôkazná povinnosť (po tom ako správca dane spochybnil realitu dodávky) spočívala na daňovom subjekte - sťažovateľovi, ktorému daňové orgány poskytli dostatok priestoru, aby svoje tvrdenia a dôvodnosť odpočtu DPH i dostatočným a vierohodným spôsobom preukázal, (nielen formálnymi dokladmi). Prvostupňovým rozhodnutím č. 1655462/2015 zo dňa 11. 11. 2015 správca dane určil sťažovateľovi rozdiel v sume nadmerného odpočtu v čiastke 89 591, 59 eur na DPH za zdaňovacie obdobie september 2010, čím znížil uplatnený nadmerný odpočet DPH za predmetné zdaňovacie obdobie z uplatnenej sumy 115 086, 03 eur na sumu 25 494, 44 eur. Správca dane v odôvodnení predmetného rozhodnutia popísal vykonané dôkazy a zrozumiteľne vysvetlil svoje úvahy smerujúce k spochybneniu reality deklarovaného plnenia, vrátane dodávok pre odberateľov sťažovateľa spoločnosti MEAT a LANDTRAUM so sídlom v Maďarsku. V súvislosti s prepravou predmetného tovaru odberateľom sťažovateľa preveril správca dane maďarské prepravné spoločnosti prostredníctvom medzinárodnej výmeny informácií, vrátane preverenia predložených čestných prehlásení, na základe ktorých zistil, že prepravná spoločnosť Fog - Adás BT poprela realizáciu prepravy pre deklarovaného odberateľa, pričom zneužitie údajov a falšovanie pečiatok prepravcu na predložených CMR je predmetom trestného konania. Doklad o výsluchu konateľa prepravcu na maďarskej daňovej správe predložený daňovým subjektom je falzifikát verejného dokumentu a tak isto je falzifikátom verejného dokumentu aj doklad o vypočutí konateľa MEAT, Józsefa Kozmu. Maďarská daňová správa na dožiadanie správcu dane uviedla, že doklady predložené daňovým subjektom ako prílohy k žiadosťiam o výmenu informácií sú falošné a vzniklo podozrenie, že boli vyhotovené ako dôkazy pre obchody medzi sťažovateľom a predmetným odberateľom. Sťažovateľovi sa nepodarilo odstrániť ani pochybnosti správcu dane o realizácii dodávky prostredníctvom prepravnej spoločnosti AGRON-EU.SZOLOG Kft., pretože predmetná spoločnosť bola v období od 01. 01. 2010 do 10. 10. 2010 v likvidácii. Už počas kontroly v súvislosti s ukončením jej činnosti sa príslušnej daňovej správe nepodarilo skontaktovať s konateľom a neboli predložené žiadne doklady. Výhlásenie konateľa predmetného prepravcu nepredstavuje dôkaz o vykonaní prepráv, pričom nebolo doložené žiadnymi dokladmi vo forme záznamov o prevádzke nákladného vozidla, dokladov o platbách a podobne. Obdobná dôkazná núdza

nastala aj v prípade odberateľa LANDTRAUM Kft., ktorý je nekontaktný. Správca dane vyhodnotil získané informácie, na základe ktorých dospel k záveru, že uvedené prepravné spoločnosti deklarovanú prepravu nevykonali, čím sťažovateľ nepreukázal ekonomický dôvod daňovej transakcie.

53. Kasačný súd súhlasí aj s názorom žalovaného, že výstupy poskytnuté z mýtného systému SR nemôžu byť dôkazom o konkrétnom obsahu prepravovanej komodity, o vlastníkovi tovaru. Z dokladov predložených daňovým subjektom takisto preukázateľne nemožno zistiť skutočné nadobudnutie tovaru - repky olejnej v zmysle faktúr č. v 210/10, 210/101, 210/103, 210/104, 210/105, 210/106 od dodávateľa sťažovateľa - Veľká Ryba spol. s r.o., v Levice, IČO: 36541451 sťažovateľom. Faktúry, ktoré mali zároveň slúžiť aj ako dodací list nie sú potvrdené sťažovateľom, nebolo teda preukázané, že sťažovateľ nadobudol oprávnenie nakladať s predmetným tovarom ako vlastník, nepredložil vážne listy, nákladné listy, príp. iné dôkazy potrebné pre prípad potreby preukázania zdaniteľného plnenia. Nebolo preukázané dodanie tovaru dodávateľom, Veľká Ryba, spol. s r.o., Levice sťažovateľovi, či už do miesta podnikania sťažovateľa, odovzdaním jeho prepravcovi, na miesto dohodnuté v zmluve (miesto dodania nebolo dohodnuté v kúpnej zmluve zo dňa 02.09.2010) a teda ani týmto spôsobom nebolo preukázané oprávnenie sťažovateľa nakladať s tovarom ako vlastník, v zmysle § 412 resp. § 413 Obchodného zákonníka v spojitosti s ust. § 8 zákona o DPH. Sťažovateľ vierohodným spôsobom nepreukázal spôsob komunikácie s dodávateľom a odberateľmi v zmysle svojich obchodných zvyklostí pri zachovaní primeranej miery opatrnosti pri svojej podnikateľskej činnosti, o čase, mieste a spôsobe plnenia. Nepreukázal, ako došlo k nadviazaniu vzájomných obchodných vzťahov, či už na základe predchádzajúcej spolupráce, príp. ako si preveroval dôveryhodnosť nových obchodných partnerov. Netransparentným a neprehľadným sa javí aj spôsob vkladov a výberov na účte sťažovateľa v súvislosti s deklarovanými obchodnými transakciami. Sťažovateľ v daňovom konaní neobjasnil a vierohodne neodstránil pochybnosti správcu dane o reálnom plnení repky olejnej maďarskému odberateľovi, t. j. dodanie tovaru z tuzemska na územie iného členského štátu, a to spoločnosti MEAT & MEAT Kft. A LANDTRAUM Kft., ktoré nadobudnutie tovaru na dokladoch ani iným vierohodným spôsobom nepotvrdili. Sťažovateľom predložené faktúry, CMR, prehlásenia, ktoré sa ukázali ako sfaľované nedokázali odstrániť pochybnosti správcu dane o reálnosti vzájomných plnení. Šetrením správcu dane u zahraničného správcu dane ani ďalším dokazovaním neboli preukázané jednotlivé realizácie dodávok deklarovaného tovaru a taktiež nebola potvrdená preprava predloženými dokladmi deklarovanými prepravcami.

54. Záver, ktorý správca dane zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný ustálil zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia, vychádza z dôkazov vyhodnotenými vo vzájomnej súvislosti i jednotlivo a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o DPH. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobcom predloženým daňovým dokladom, predovšetkým vo svetle kontrolných zistení v rámci konkrétneho obchodného kontraktu, absentuje bez pochybností preukázané dodanie deklarovaného tovaru, repky olejnej, sťažovateľovi v tuzemsku a dodanie z tuzemska do ďalšieho členského štátu - Maďarska, čo oprávnene vzbudzuje dosiaľ neodstránené pochybnosti o uskutočnení deklarovaných zdaniteľných plnení, na základe ktorých si žalobca uplatnil právo na odpočet.

55. Skutočnosť, ktorú sťažovateľ namietal v podanej kasačnej sťažnosti, že krajský súd sa napadnutým rozhodnutím odchyľil od ustálenej rozhodovacej praxe, pričom poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj na judikatúru Súdneho dvora EÚ kasačný súd vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože napadnutý rozsudok krajského súdu nie je v rozpore s rozhodnutiami uvedenými sťažovateľom v kasačnej sťažnosti. Jedná sa o skutkovo rozdielne prípady, ktorých závery krajský súd v napadnutom rozsudku nijakým spôsobom nespochybnil. Závery vyjadrené v uvedených rozhodnutiach vychádzali z iných skutkových zistení, týkali sa iných subjektov, tovar v nich reálne a preukázateľne existoval, a preto ich nie je možné aplikovať na danú vec. V zmysle záverov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedených v rozhodnutí sp. zn. 2Sžf/42/2012: „V záujme predchádzania právnej neistote a v záujme uzatváranie jasných a korektných záväzkových vzťahov je povinnosťou každej zmluvnej strany dbať o to, aby sa pri úprave zmlúv odstránilo všetko, čo by mohlo viesť k vzniku rozporov, to zahŕňa i povinnosť overiť si informácie a skutočnosti ohľadom svojho obchodného partnera“. V obdobnom zmysle boli vydané aj ďalšie rozhodnutia, napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV.

ÚS 104/2012-89, rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf/25/2011 a 4Sžf/25/2011. Sťažovateľ sa v danom prípade uvedeným spôsobom ako opatrný a zodpovedný podnikateľ nesprávne. Je potrebné zároveň uviesť, že každý prípad je potrebné posudzovať osobitne s prihliadnutím na jeho špecifiká. Skutočnosť, že sťažovateľ sa nestotožnil s právnym názorom správneho súdu nemožno považovať za nesprávne právne posúdenie veci.

56. Ďalšie skutočnosti, ktorými sťažovateľ v kasačnej sťažnosti spochybňoval predmetné rozhodnutie krajského súdu boli totožné s námietkami, ktoré namietal už v konaní pred správnym súdom a s ktorými sa krajský súd dostatočne vysporiadal. Kasačný súd zistil, že kasačná sťažnosť žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

57. Pokiaľ sťažovateľ namietal nedostatočné vysporiadanie sa so všetkými námietkami, kasačný súd poukazuje na konštantnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. nález IV. ÚS 236/06), v zmysle ktorej všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

58. Najvyšší súd Slovenskej na základe uvedených dôvodov dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu, žalovaného a správcu dane obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti, žalovaný pri hodnotení dôkazov postupoval v medziach zákona a logického uvažovania, všetky dôkazy zhodnotil v ich vzájomnej súvislosti a prihliadal na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Z týchto dôvodov kasačnú sťažnosť zamietol podľa § 461 S. s. p., keďže po jej preskúmaní zistil, že nie je dôvodná.

59. O náhrade trov kasačného konania najvyšší súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 467 ods. 1 S. s. p. Sťažovateľ v kasačnom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov kasačného konania zo zákona neprislúcha, preto sťažovateľovi právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

60. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.